

Pukas pidasime nõu, kuidas Riidajani,
 meie lähema tööpõlluni jõuda. Nagu kuul-
 sine, olla sinna päält paarikümne wersta.
 Niisugune tikk maad alguses jala ära
 kõia, see oleks vähe liig - kõigewähemalt
 saaks minu seltsiline, kes pikema kõndi-
 misega vähem harjunud, "wesipatjade" üle
 jälgada pääl pärast väga rõõmustama.
 Otsustasime teel mõnda maameest wankriga
 kinnipiüda, kes edasi küidiks, ja nüüd -
 hakkasime liikuma, aga kuhu poole? Lässi-
 me Grenzsteini Liwimora kaardilt nõu
 küsima, millesse Tartust kaasa wõtsin. See
 ei teadnud ka suuremat ütelda. Siisgi wõis
 umbkõudu ära arwata, kuhu poole pidi
 sammu juhtima. Ei jõudnud nee kuigi kaugele,
 kui postiwankriga kokku puutusime. Poisiga
 tegime kauba walmis, et ta meid kuni Pika-
silloni saadaks. See oli walmis, meie nõud-
 miste eige pea täitma, ja palus meid niikaua
 oodata, kuni ta ^{wälj} hobused ette rakendab. Nüüd
 saime ka kuulda, et diinsamas hobuse posti
 jaam olemas on. Paarikümne minuti

0259

0337

0338